

BODÓ MÁRTA

Betegség triptichon

1. Betegség

Nagy kör közepén picinyke nő. Törékeny, rebbenő szemű. Beszél, kapkodva, hadarva. Magabiztosnak akar látszani, de a szó a szája szélén megbicsaklik. A keze sebzett madárfióka, libben, ficáncol, vergődik.

Messziről szemlélem, majd közelebb lépek. A szemhéja megrándul. Átléptem a biztonsági sávot, amit maga köré építeni vél. Betörtem a magán-szférájába. Belső köreinek megsértését hevesen szóvá kellene tennie, gondolom. Ordítást, hangos méltatlankodást várok: kikérem magamnak, ide nincs bejárás, azonnal ki! Védelmi zónáján elkövetett határsértésemet kiszolgáltattottan, tehetetlenül túri. Sebzett kislányként rám mered, a támadóra, nem küld el, ő vonul vissza. Tétován lépeget, távolodni kíván. Követem, kifejezetten ingerel a védekezés teljes hiánya. Lépegetek a nyomában, ő csak hátrafelé lépeget, ijedten kémlel, nem a fejét, csak a szemét mozgatja, pillái rémülten verdesnek, kiutat keres. Még most se, sose jutna eszébe szembefordulni, a betolakodó fölé magasodni, gátat szabni, a kezét, erőtlen kis tenyerét felemelni, azzal megálljt parancsolni. Közeledem, elnyeléssel fenyegetem. Védekezésének hiánya megkeményít, elsötétül bennem az indulat, jó szándék helyett kajánul lesem a gyengeségét. Megerősít a gyengesége, nevetni tudnék, perverz boldogság áraszt el. Gonoszságom hatalmasra duzzad, érzem, hogy kis fenyegetésből hatalmassá növekedem, fölébe magasodom, bekapom, elnyelem, felfalom, megszüntetem. Testében burjánzó sejtek garmadája vagyok. Értetlenül pislog, nem érti, honnan. Szaladgál körbe-körbe, verdes. Ūzöm őt, körbe-körbe kergetőzünk, de ez nem játék, nem kellemes. Nekem kínos a tehetetlensége. Megáll, rám néz, tekintetében félelem. Retteg, mást nem tud. Csak fel kellene tartóztatnia, erőt tanúsítania, ellenállást kifejtenie, akarni, hinni, hogy képes – máris csökkenni, fogyni kezdenék, el is illannék. Szembe kellene szegülnön minden pórusa, falként utamat állni, megszűrni – és én a rostán fennakadnék. Vágyom a tiltására, visszakoznék, inalnék. Ám ő nem meri, így maradok. Átkarolom lassan a derekát, behatolok a mellkasába, beleszívódom a sejtjeibe. Szivacspuhaságúvá vált csontjai mélyére kúszom, beleülök a porcokba, inakba, a szövethártyába, és szívom, szívom az életét.

BODÓ MÁRTA író, szerkesztő (Kolozsvár). Magyar–angol szakon szerzett tanári diplomát, majd 1991–94 között Budapesten teológiai tanulmányokat folytatott. 2007-ben doktorált Kolozsváron a BBTE RK Teológia Karán. 1993 óta a *Keresztény Szó és Vasárnap* katolikus lapok munkatársa, jelenleg főszerkesztője. Négy kötete jelent meg, írásaival tanulmánykötetekben is jelen van. Rendszeresen közöl kritikát. Szépirodalmi munkáit a *Vigilia*, *Irodalmi Jelen*, *Napút* is közölte.

2. Életosztón

Az orvostól egyenesen a város fölé magasodó dombon álló kilátó csúcsára mászott ki. Alétrán állt, egyik lába a korláton kívülre lógott. Megtámaszkodott a vízszintes rúdban, úgy nézett körül, jóleső érzéssel nyugtázva az alatta hömpölygő emberáradatot. Bennük lüktet, él az élet. Jól van ez így, ha már belőle lassan kifogy. A rendelő kilincsetől el se vált még a keze, bosszút akart: fájdalmat, szomorúságot, nyomorúságot mindenkinek, minél többeknek. Hogy mernek tovább rohanni, rezzenéstelen arccal a szemébe nézni, dolgukra viharzani, amikor számára megállt az idő, mostantól percekben adagolt az élet?! Magával rántani őket mind! Ez volt az első gondolata, az első készletése. Azért sietett a kilátóhoz, hogy onnan a nyüzsgő sokaság nyakába zuhanva legalább néhányukat a fizikai megsemmisülésbe magával rántsa, a nézőknek pedig sok nehéz, álmatlan éjszakát okozzon. Szinte boldog lett a véres gondolattól. Amikor a lábát a mélység fölé, a létrára tette és letekintett a városra, megnyugvás töltötte el: de hiszen az élet él és élni akar. Mélyet szippantott a csípős, hideg légből, beteg mellére szívtá, és kitérte a karját, keblére ölelvén a várost, az imádott, gyűlölt, megvetett sokaságot. A ráktól lyukacsosra mállott mellcsontjára szorította, szorosán, melengetően, gyógyítóan, míg csak kékeslilára nem váltott a bőre. Szaporán, majd egyre nyugodtabban vette, kortyolta a levegőt, érezte, az egyenként foltozza be a sebeket. Érezte: a túlburjánzott gonosz sejtek sorra kihálnak, mindegyik liános átszövés helyét új sejtek töltik be. Lassan behúzza a létrára lógó lábfejét. Nem akart már bosszút állni. Az élet lassan benne is akadálytalanul élni akart.

3. Éjféli jelenés

Műtét után, az intenzíven a különteremben lassan ébredzem. Először a fülem ébred: hallom, hogy surrognak a gépek szorgosan, pityeg a szívritmust jelző szerkezet. Lassan a szemem is lát, nemcsak érzékel: tompa zöldes fény szivárog egy sarokból, amúgy sötét. Éjszaka van? Vagy csak elsötétítettek az ablakokat? Fogalmam sincs. Még mindig csak lebegek az ólmos álom és az ébrenlét között, csak sejtem magam körül a kis szobára szűkült világot. Nem tudom, álmodom vagy érzékelek, ez már a valóság vagy még a képzelet. Kábult félálomban lebegek. Emberszót várnék, egy mondatnyi kapaszkodót, hogy eldönthessem, ez még az itteni lét, nem a túlvilág, hogy minden jól ment, jól van és főleg jól lesz. Nővér jön, halkan serceg a talpa alatt a gumiszőnyegen fehér papucs. Hangtalanul cserél szondát, tűt, ilyekszik is tovább. Nem tudok megszólalni. Nem tudnék kérni, talán elfogadni sem. Azt se tudtam, mit kérnék, ha tudnék, és mire vágyom, amit nem tudok elfogadni. Telik az idő, fogy a csövön a karomba csorgó, kábító szer.

Egyre nagyobb teret nyer a tisztuló öntudat. Egyre kínosabb, kibírhatatlanabb a tehetetlenség, a háton fekvés, a tompa surrogás, az irreális fény. Fekszem, csak a szememet bírom mozgatni. A gondolataim annál fürgébben ugrálnak, kínzóan élénken és nyughatatlanul. Az ablakra esik a tekintetem. A szélén furcsa alakú árnyéokra figyelek fel. Ahogy nézem, próbálom kivenni az alakját, sárga szempár villan. Fekete párductest. Puha talpakon oson. Egy pillanatra megáll, beles. Összeakad a tekintetünk. Az okos szem fürkészőn vizsgál, majd rám pislog, és indul is tovább. Még egyszer visszánéz, már nem is csak pislog, határozottan kacsint. Érzem, ahogy a sejtek, a szövetek elkezdenek pezsegni, újulni, a csontok forrnak, a test erősödik. Gyógyulok.